

1880/2

A hősies elhatározás nagyon kedves a Jóisten előtt, nagy segítség a tisztítóhelyen lévő lelkeknek, és igen hasznos a nagylelkű személynek, aki jól akarja teljesíteni. Ráadásul ha így lemond érdemei egy részéről, ahelyett, hogy vesztené, csakis nyer.

A teljes bűcsúval kapcsolatban azt mondhatom, hogy kevesen, nagyon kevesen nyerik el egészen. A szívnek és az akaratnak oly nagy felkészültsége szükséges hozzá, hogy ritka, ritkább, mintsem gondolnánk, hogy valakiben minden meglegyen bűnei teljes elengedéséhez.

A purgatóriumban csak könyörgés formájában nyerjük el a javunkra nyert bűcsút, ahogyan Isten megengedi, felkészültségünknek megfelelően. Igaz, hogy nem hajlunk már bűnre, de immár nem az irgalom, hanem az isteni igazságosság uralma alá tartozunk, így csak abban részesülünk, amit a Jóisten a javunkra akar fordítani. Ha a lélek már közel van vágyai céljához, a mennyországhoz, elegendő lehet egyetlen jól elnyert teljes bűcsú vagy akár egy félig elnyert és szándékára fordított bűcsú is, hogy megszabaduljon és eljusson az örök boldogságra; ez azonban más lelkeknél nincs így. Ők életükben megvetették vagy nem sokba vették a bűcsúkat, és a Jóisten, aki mindig igazságos, tetteik szerint ad viszonzást. Valamit nyerhetnek az isteni akarat szerint, a bűcsú teljességét azonban ritkán.

1880. május

Munkálkodják szüntelenül, teljes erejéből azért, hogy tökéletessé válják. Elég erős a jelleme, hogy ha akarja, minden nehézséget legyőzzön, amely Jézussal való egyesülése útjában áll, míg el nem jut oda, ahová Jézus kívánja. Élete állandó vértanúság lesz. Minden pillanatban meg kell tagadnia magát, ez állandó vértanúság; de e vértanúság közepette is a legédesebb örömeket ízleli. A lélek szenved, ám az, akiért szenved, minden áldozatért, minden lemondásért olyan kegyelemmel ajándékozta meg, amely megerősíti, hogy haladjon mindig tovább önátadásában. Semmi sem szerez nagyobb örömet Jézusnak, mint amikor látja, hogy egy lélek az útjában álló összes akadály ellenére igyekszik mindjobban feláldozni magát az ő dicsőségéért és szeretetéért.

Szomorúan látja, hogy bántják a Jóistent Párizsban, pedig ezek az emberek nem tudják, mit tesznek; minden istenkáromlásuk ellenére jobban bántják Jézust azok a bűnök, amelyeket a neki szentelt – vagy elvileg neki szentelt – lelkek követnek el, mint azok véres büntettei, akik nem a barátai.

Mennyi lelket hívott meg Jézus magas fokú tökéletességre, akik mégis nyomorultak maradnak, mivel nem válaszoltak az isteni kegyelmekre! Az embernek mindennap erőt kell vennie magán, össze kell szednie magát és sokat kell követelnie magától, hogy boldog legyen a Jóisten szolgálatában!

Milyen kevés igazán lelki ember van a világon, még a közösségekben is! Mindenki túlzottan a maga javát keresi, és semmiben sem akar erőt venni magán; s a Jóisten ennek ellenére oly boldog volna (ha szabad így mondani), ha szeretné őt, de kényszer nélkül, jó szívvel. Ha ezt az örömet megtalálná a közösségben, mennyi kegyelmet árasztana rá! Ami önt illeti, minden erejével igyekezzék legyőzni önmagát és szeretni Jézust, amint oly régóta várja öntől!

Jézus azt kívánja, hogy gyermeki szeretettel szeresse, vagyis azzal a gyengédséggel, amellyel a gyermek igyekszik kedveskedni drága szüleinek; ön mégis oly hideg iránta. Nem ezt várja öntől Jézus, aki annyira szereti!

1880. augusztus

Mennyi hasztalan tett, mennyi teljesen hiábavaló nap, Jézus iránti szeretet nélkül, a szándék tisztasága nélkül; mind kárba vész, mivel a menny számára nem fog beszámítani!

63. zsoltár

Lám, ez a zsoltár a mostani időkre vonatkoztatható.

Ön nem úgy irányítja a szándék tisztaságát, ahogy a Jóisten szeretné. Így ahelyett, hogy homályosan felajánlja tetteit, gyümölcsözőbben tehetné ezt, ha pontosabban meghatározná a szándékait. Például amikor ételt vesz magához, mondja: „Jézusom, tápláld lelkemet szent kegyelmeddel, ahogy én most a testemet táplálom”; amikor tanít: „Jézusom, oktasd a lelkemet, ahogy én a gyerekeket oktatom”; amikor arcot, kezet mos: „Jézusom, tisztítsd meg lelkemet, ahogy én a testemet”, és ugyanígy minden jó cselekedeténél. Tegye szokásává, hogy szívből beszélgesen Jézussal mindenkor; hogy ő legyen a mozgatója mindennek, amit tesz vagy mond... ért engem?

Soha ne mentegetőzzék. Mit számít, ha hibásnak tartják, amikor nem az? Ha pedig tudja, hogy valamit rosszul tett, alázkodjék meg és hallgasson. Még gondolatban se mentegetőzzék.

Szeptember 2. Lelkigyakorlat

Ma reggel azt mondta az atyának: nagyon ellenére van, hogy hall engem, és sokkal jobban szeretne olyan lenni, mint mindenki más. Az év folyamán ugyanezt meg is írta neki. Többször elmondta az előljáró anyának. Miért nyugtalankodik ennyire? Hát nem a Jóisten enged meg mindent? Ön semmiről sem tehet. Éljen e kegyelmekkel, és ne panaszkodjék többé. Még nem hallott mindent, amit hallani fog, és nem látott mindent, amit látni fog. Mondja meg ezt az atyának. Azt is mondja meg neki, hogy nem vagyok a sátán. Nem is gondolja így. Ön az, akiben mindig ott vannak ezek a félelmek. Nyugodjék meg, és használja ki jól a lelkigyakorlatot. Változzék meg e pillanattól fogva. Ne gondoljon többé saját magára, ne foglalkozzék magával. Ez önszeretet, semmi több. Egészen nyissa meg szívét a kegyelemnek, kapcsolódjék Jézushoz, és ne fecsérelje drága idejét annak vizsgálgatására, hogy miért ez meg miért az. A Jóisten nagy kegyelmeket szán önnek, amint annak is, akit jóságában önhöz küldött, hogy amit kíván, közölje önnel. Imádjá Isten terveit, de ne akarja átlátni azokat. Az atya sok mindent mond majd a prédikációiban, ami önnek fog szólni, anélkül, hogy ő maga gondolna rá. Jézus fogja így engedni; használja ki sok hálával ezt a szent lelkigyakorlatot, amely meghatározó az ön számára.

Csakis azok a cselekedetek nyernek azonnali jutalmat a mennyben, a purgatórium végigjárása nélkül, amelyeket nagy szeretettel, Isten tekintete alatt hajtanak végre, azzal a szándékkal, hogy az ő szent akaratát teljesítsék. Mekkora a vakság erre vonatkozóan a világban!

Lám, mindenki számára befejeződött a lelkigyakorlat, az ön számára azonban nem kell befejeződnie. Folytassa egész évben állandóan a szívében; legbuzgóbb foglalatosságai közepette is mindig legyen egy kis cellája, ahol magába száll, szívtől szívig Jézussal, és ott soha ne veszítse őt szem elől. Tavaly túlságosan szétszórt volt; mostantól ne legyen így. Megígérte a Jóistennek, megígérte az atyának is, hogy új életet kezd; bármi áron meg kell tartania a szavát. Ára lesz, de később kevesebbet kell-e fizetnie? Nem! Lám, minden oly gyorsan elmúlik, vele mi magunk is, s észre sem vesszük! Oly régóta a nyomában van Jézus. Miután annyi kegyelemmel árasztja el, ne tagadja meg tőle, hogy egészen az ő imádásra méltó kezeire hagyatkozzék. Ha

készséggel engedné őt cselekedni, mily hamar szentté lenne... mégpedig nagy szentté, amilyennek Jézus akarja. Nem mondta ezekben a napokban az atya az ő nevében újra, hogy az ön számára nincsen középút? Mennyien mondták már ezt önnek, s ön közömbös maradt, pedig e dolgokat szentnek kellett volna tekintenie. Úgy tűnik, ezúttal jobban odafigyelt, és szíven ütötte a megismételt szó. Gyakran elmélkedjék róla, ez komoly dolog. Mondtam már, hogy Jézus csupán egy kis erőfeszítést kíván öntől, a többit ő fogja megtenni. Legyen igazán nagylelkű! Mit meg nem kapna a Jóistentől, ha olyan lenne, amilyennek ő látni kívánja! Mily bensőségesen vágyik egyesülni lelkével! Micsoda örömeiket tartogat önnek! Ó, ha tudná, mennyire jó önhöz Jézus! Szívében sokszor elevenítse fel a válogatott kegyelmeket, amelyekkel megajándékozta!

Az előljáró anya azt mondta önnek, hogy elsősorban ön miatt kérte idén ismét ugyanazt az atyát; ön nem hitte igazán, pedig csakugyan így történt; [előljárója] a Jóisten sugallatát követte ebben, aki azt akarta, hogy ön jobban megismerje az atyát és ő is jobban megismerje önt. Használja ki ezt az újabb kegyelmet, amely nem az utolsó lesz; váltson tettekre mindent, amit az atya mondott; szabadon beszélhet vele; nyissa meg számára mindig a lelkét, hadd olvasson benne úgy, mint egy könyvben. Ha úgy ismerné önt az atya, ahogy én ismerem! Nem lehet önt első pillantásra kiismerni; kicsit több időre van ahhoz szükség. Mindaz, amit tegnap gondolt ezzel kapcsolatban, ördögi gondolat. A sátán akadályozni akarná a jót; csak hogy az mégis meg fog történni, mivel ön nemigen hallgat majd rá. Nagyon gondosan őrizze a lelkigyakorlat nagy kegyelmeit; soha el ne veszítse őket. Ne féljen feláldozni önmagát reggeltől estig azért, hogy megtegye a Jóisten akaratát. Bőkezűen fogja önt kárpótolni.

Miért éreztem oly nagy megindultságot, amikor a tisztelendő atya első szavait hallottam?

Ez már annak a kegyelemnek a kezdete volt, amit e lelkigyakorlat alatt kellett kapnia. Van a lelkek közt egy bizonyos vonzódás, amit a földön nem lehet igazán megérteni. Az atya lelkét és az önét a Jóisten egymásért teremtette; ezért érezte önkéntelenül – s talán fogja is még érezni a jövőben – azt a megérintettséget, amikor őt hallgatta. Imádkozzék sokat az atyáért, akit Jézus azért adott önnek, hogy segítse felemelni a lelkét Hozzá. Erősebb, nagyobb kegyelmekre van szüksége, mint sokaknak, hogy soha el ne keseredjék. Napjai sokszor nagyon fárasztóak, a természet számára kimerítőek. Kemény és nehéz az élete. Segítse őt imáival. Eddig is megtette, de ez még nem elég. Ajánlja fel szándékára a munkáját, némely külső szenvedését, áldozatát – vagyis

egyesítse őt mindazzal, amit tesz, maga pedig egyesüljön az ő tetteivel. Jézusnak nagy terve van vele, akár csak önnel; íme, ezért engedte, hogy beszéljen vele és szabadon megnyissa előtte a lelkét. Tekintse atyjának; szeresse és legyen iránta engedelmes, mintha csakugyan a gyermeke volna, és a Jóisten örülni fog. Ne vegye zokon, hogy mindezt mondom, hiszen eddig is szinte mindent megtett; mégis el kellett mondanom, és önnek is el kell mondania a tisztelendő atyának. Érti-e?

A lelkigyakorlat nagyon tetszésére szolgált a Jóistennek, és nagy hasznára volt a lelkeknek. Jézus örömmel látja, amikor a szerzetesek lelke visszatér hozzá és egyetlen céljaként őt keresi. Ezért hívta meg őket szolgálatára, s mégis mily könnyű a földön még arról is megfeledkezni, ami a legszentebb! Egy jó lelkigyakorlat segít, hogy a lelkek visszanyerjék első buzgóságukat: ezt tette az a lelkigyakorlat is, amelyen részt vett. Vigasztalta Jézus oly jóságos Szívét.

Mi az a pár pillanat, amit át kell élnünk a földön, az örökkévalóság végtelen boldogságához képest? Halálakor nem fogja úgy találni, hogy túl sokat tett! Legyen nagyon nagylelkű, ne magára hallgasson. Mindig azt a célt nézze, amire Jézus hívja: a szentséget, a tiszta szeretetet... azután menjen mindig tovább, és sose tekintsen hátra!

A keresztet, a nagy keresztet, amelyek összetörik a szívet, a Jóisten barátainak jutnak osztályrészül. A minap panaszkolt Jézusnak, hogy idén sok szenvedést küldött. Igaz; de miért érzi oly nehéznek e keresztet? Mert nem szeret eléggé! Ó, még nem végzett a keresztel. Ami eddig történt, csupán előjáték annak, ami önre vár. Nem mondtam-e, hogy mindig szenvedni fog testben vagy lélekben, és sokszor egyszerre mindkettőben? Szavak nélkül nincs megszentelődés! Ám ha engedni fogja, hogy a kegyelem szabadon működjék önben, ha Jézus fogja uralni az akaratát, ön pedig engedi, hogy teljhatalmú Ura legyen – akkor nem fogja többé nehéznek érezni a keresztet, bármily súlyosak legyenek is. A szeretet mindent felemészt majd. Addig szenvedni fog, sokat fog szenvedni, mert a lélek nem egy pillanat alatt jut el odáig, hogy mindentől megszabadulva képes legyen tisztán szeretetből cselekedni. Jézus örömmel szemléli igyekezetét. Ó bár csak jobban ismernék őt a földön! De nem: elfeledkeznek róla! Legalább ön szeresse, vigasztalja! Igyekezete mind növekedjék, hogy tetszésére legyen! Megállás nélkül fáradozzék azért, hogy hamar olyanná váljék, amilyennek Jézus látni szeretné!